

vires; figuræque juvenis ornatur. postea ejus atas statuitur plenissima effigie barba, solsticio æstivo, quo tempore summum sui consequitur augmentum. Exinde per diminutiones veluti senescenti quarta forma figuratur. Plura de hujusmodi stationibus dicemus, 21. Martij, à n. 2.

Osium Orphei translato.

20 Ossa Orphei detecta, atque translata in Dion montem Macedoniae, singulari prodigio. Nicander Colophon. in Thracia, 2: Interfectus fuit in Bacchijs à foeminis, & caput ejus projectum in mare, cum lyra æstu pervenit in Lesbium: membra verò ejus, ut à canibus vorarentur juxta flumen Hebrum sparsa per agros: sed tamen à Musis dicuntur fuisse collecta, & honorificè sepulta. Natal. Comes, 7. Mytholog. cap. 14. & Ovid. 11. Metamorphos. fab. 1. Prodigia modo effutiuntur in honorem hujus celeberrimi Magi. Juxta Dion columna est; superimposita columna (ait Pausan. cap. 302.) lapidea urna: in ea Orphei ossa condita esse incolæ dicunt. Diversum sermonem Larissa audivi: scilicet, urbem olim in Olympo celebrem, Libethram nomine, fuisse, quæ mons in Macedonia se immittit. Ab ea urbe non longè Orphei monumentum abesse. Libethrijs olim è Thracia, à Liberi-Patris oraculo responsum allatum; à sue urbem deletum iri, cum primum Orphei ossa Sol aspexisset: de hoc illos oraculo sollicitos esse oportere, se nihil putasse; quod nullam omnino feram, vel tantam, vel tantis præditam viribus existere posse crederent, qua urbem ejusmodi posset excindere. Atqui ubi Dijs visum est, hæc acciderunt. Pastor quidam merulie recubuit fessus ad Orphei tumulum. Is cum forte somno se dedisset, in somnijs cepit Orphei versus magna & suavi voce decantare. Ea voce qui proximis locis vel pascebant, vel forte arabant, commoti; intermisso opere, ad illam dormientis pastoris cantinellam accurrerunt. Ibi cum alter alterum trudentes, dum proximè quisque ad pastorem certant accedere; columnam everterunt: ea ruente, fracta est urna: quo factum ut Orphei ossa Sol aspiceret. Ea deinde qua insecta est nocte, ingenti aqua vi de caelo effusa, Sus annis (unus hic est de Olympi torrentibus) Libethriorum muros dejecit, sacras & profanas ades evertit, homines & animalia cuncta, quæ intra mœnia, extinxit. Deletis ergo Libethrijs, Macedones, qui Dion tenebant, Orphei ossa translata sibi vindicarunt. Refert eadem Majolus, 2. Diar. Canic. Colloq. 2. Eo in loco erecta Orpheo statua, quæ in expeditione Alexandri adversus Perias, sudavit. Pier. Valer. lib. 52. cap. 8. Diximus, 11. Januar. n. 5. Habitus statuæ Græcus est: nam neque vestimentum, ne-

Eorum urna in columna collocata.

Oraculum Liberi-Patris de Orbe Libethra

Stropha de Orphei ossibus.

Statua ei in monumento erecta.

Ejus imago.

que capitis integumentum, aut quicquam Thracum præ se fert. Ipse arboris trunco acclinis est, læva citharam contingit, altera salicis frondes. Pausan. cap. 347.

21 Inter Ægyptios recolitur Ingressus Osiridis in Lunam. Athanas. Kircher. in Roma Chronic. ad Ægyptior. festa die 2. Mensis illis septimi, Phamenoth (qui nobis Februarius) incipientis die 25. Idem Plutarch. de iside & Osirid. Quid sit, diximus die 1. n. 22. Indicabatur per Lunæ illustrationem (quam dicebant Iudem) proximam ex vere telluris fecunditatem. Ubi verò sacrificiarum conveniunt (inquit Herodotus, 2. num. 18.) noctu sub dio universi circum domos frequentes lucernas accendant, imbutas sale, & oleo plenas, cum multo lychno, quod tota ardet nocte. Festo nomen impostum est, Accensio lucernarum. Ad hunc conventum; quicumque Ægyptiorum non ierint, observantes sacrificij noctem, & ipsi universi lucernas accendant: & ita accendantur lucerna, ut non solum in Sai modo, ubi cæteris; sed etiam per universam Ægyptum.

Osiridis ingressus in Lunam.

Accensio lucernarum, & Ægyptii illuminationis.

Finis anni apud Mexicanos.

22 Die 26. Februarij, inter Mexicanos est finis anni. Acolta 6. Histor. cap. 2. & Kircher. in Theatr. Hieroglyph. cap. 4. Tunc enim sollicitè operabantur, quæ præmissimus, die 1. Januar. n. 25. & dicemus die 31. Decembr. Etiam apud Ammonitas circa anni finem celebritas Deo nationis proprio, juxta montem Gebal. Reuclin. Quale numen non signat, sed 3. Reg. 11. 5. constat fuisse Moloch, apud Gentes Saturnum; de quo fusè, 19. Decembr. à n. 2. de Idolo, ait Benjamin in Itinerar. pag. 35. Hinc uno itinere Gebal distat, altera illa, qua siliorum Ammon terminus fuit. Repertus est illic locus templi antiqui siliorum Ammon, in coque idolum illorum; sella quæ solium dicitur, insidens. Simulacrum autem ex lapide est, auro obductum: utrinque verò duo feminea simulacra etiam sententia: ante ipsum verò ara, in qua Ammonitarum tempore sacrificia & suffitus fiebant. An ab Ammonis filijs, inter Ægyptios dictus Jupiter Ammon, nescio: de illo die 30. à n. 17. & 21. Mart. à n. 1.

Idoli Ammonitarum imago.

23 Eodem die, uti refert Callisthen. in Alexandr. histor. venerantur Indi in colle sapientiam Minervam Poliadem, Apollinem Delium, & Bacchum; in quorum templi ambitu sunt gemina dolia: unum imbrivum, alterum ventorum. Is quidem qui dicitur esse imbrivum, ubi nimia siccitate India premitur, si fuerit apertus; nebulas emittit, quæ universam terram humectant: sin vero nimia fuerit pluviasidem occlusus im-

Dolia ventis & pluvia.

imbres cohibet. Alterum autem qui ventorum esse dicitur, idem facit quod utres soli facere perhibentur. Adaperto enim dolio, ventus regionem perflat; unde & salubritas in terra gignitur. Eadem in Indicis, apud Ctesiam, & Philostrat. 3. de Vita Apollon. cap. 3. qui addit: Magos Indorum in colle Sapientium creditur medium India colere; eorumque tumulum, quasi umbilicum esse. Unde ab eodem sacrum ignem capiunt, quem sese à solis radijs accepisse gloriantur; atque ob ejus rei memoriam, hymnum iugiter ad meridiem usque decantant. Qua de causa ipse Apollonius, apud eundem, cap. 4. dixit: Vidi Indios Brachmanes in terra habitantes & non in terra. Vah! Causam signat ibidem, sophistice.

Sacer ignis

Flaminis astus in luxuriam.

24 Embolium cujusdam Flaminis Saturnalis hac die patuit in ejus mortem. Rufin. Histor. Eccl. lib. 2. Hic Alexandria in templo Saturni, quasi ex ore Dei pucebat uxores civium speciosiores: & ne fucus cognosceretur, in vacuum penetrale consentientibus viris, inducebat foeminas, & clavem, cum in onanium conspectu conclave observaret, tradebat conjugibus. Post nocte concubia per cuniculos intra simulacrum Saturni concavum, & parieti intime annexum, cum electa è simulacro loquebatur. Deinde artificio quodam lucernis extinctis ad illam quasi Numen descendebat. Idem contigisse in templo Isis Romæ imperante Tiberio, diximus, 7. Januar. n. 19.

DIES XXVII. FEBRUAR.

III. K.

I Grad. 7. Solis in Piscibus, in quo juxta Ptol. Malus Argos totus occidit vespere. Egimus d. 18. Sub hoc nati terræ vel mari lacerabuntur à bestijs. Firmic. Extremum ala sinistra Virginis vespere oritur. Junctin. K. A. Vir manu nolam habens. Sphær. Arab. Mors Seth in fine anni præfinitur à Torniello in Tabul. Ann. 1042. Vide 15. Jul. n. 1. Plaga quarta ob proterviam Pharaonis Ægypto immittitur, muscarum scilicet, quæ alis striderent, proboscide pungerent, & contactu cuncta conspurcarent. Perer. in 7. Exod. disput. 12. n. 69. Muscam caninam, quæ dicitur Cynomya, aut Cynomyia, emissam dicitur Psal. 77. 45. & 104. 31. & Histor. Scholast. cap. 18. Varias & multiformes bestiolarum species, quarum veneno infecti, plurimi extinguebantur; dicit Joseph. 2. Antiq. cap. 5. à sacro textu Musca gravissima. Exod. 8. à 24. Hac plaga concessit Pharo Hebræis, sacrificium,

Quarta Ægypti plaga.

sed in Ægypto: cui Moyses respondit: Abominaciones Ægyptiorum immolabimus Domino: Id est, idola, quorum sacrificium abominabile Ægyptijs est; qua de causa, si viderint, lapidibus obruent nos expeditionis hujusmodi duces. Pro Numinibus enim Ægyptij habebant quicquid gratum Domino in sacrificia: taurum colebant nomine Apis, vacam pro Ifide, arietem pro Ammone, hircum pro Pane, columbam pro Venere; & sic alia, de quibus nos usquequaque.

Victimæ: rælitantur cur dicuntur abominaciones Ægyptiorum?

2 Postquam tanquam à subditis intus receptus mutilus Adonibezech quod intenderunt filij Judæ, ut facilius Jerusalem cederent cives, furiosè restiterunt. Verùm tenaciores hostes illam expugnaverunt, igni tradiderunt, cunctosque cives percusserunt in ore gladij. Eodem tempore, quia ad tribum pertinebat pars civitatis, idem fecerunt Benjaminitæ. Judic. 1. 21. ex quo oritur Antilogia duplex. Prima, quare Jerusalem dicitur sortis Judæ, & simul sortis Benjamin: Quam quidem diluimus in nostris Tautologijs, afferentes civitatem sanctam esse in confinio utriusque tribus: Judæ ex latere meridiano. Josue 15. 8. Benjamin, ex Aquilonari; ut patet ibid. 18. 28. Aliter expositio non incongruè Torniell. An. 1594. n. 9. Benjaminitas non ausos delere Jebusæum de Jerusalem, vocasseque socios ex tribu Judæ, qui simul oppugnaverunt civitatem, sed inferiorem; minime superiorem, scilicet arcem in monte Sion, quæ inaccessibilis, ac inexpugnabilis, usque ad Davidis temporas ut dicemus 25. Maij, n. 2. Refert Joseph. lib. 5. Antiq. cap. 2. Hierosolyma sunt adorti, & captà inferiore ejus parte, omnes habitatores contrucidarunt: at superior, natura loci & munitionibus est defensa. Per hoc constat expositio secundæ Antilogiæ: scilicet quomodo filijs Judæ vastantibus urbem; de illis dicitur Josue, 15. 63. Jebusæum habitatorem Jerusalem, non potuerunt filij Judæ delere: habitavitque Jebusæus cum filijs Judæ in Jerusalem usque in presentem diem. Videlicet, in Monte Sion, quia pars plana civitatis jam expugnata, & extra ditionem Jebusæi.

Antilogia duplex.

Expugnatur Jerusalem, que in parte plana.

3 Ab hujusmodi expugnatione decursis annis 73. cum post triduum comitorum consilium Roboami expectaretur ab universo Israël (uti diximus die 24. n. 4) nec ad placitum, nec ad justum Rex responderet, uti stultus, & insolentia Solij motus, & consilio adolescentium sine judicio nec experientia tractus; maximè instantia cujusdam Adura, præpositi filci, ut dicunt hic Hebræi

Roboamus imprudentia amittit decem tribus Israel in regimen

in Tradition. Paralip. Iratæ decem tribus recesserunt à familia David, conantes eligere sibi Regem: ad spiritusque prævaricantium compescendos missus regiâ potestate præfatus Adura, à cunctis astantibus lapidatus, præmium consilij malè concocti nece recepit. Audita hujus morte, ut in gremium præfatum milite valido reducere posset fugitivum Israël, fugit præcept in Jerusalem facti impoenitens Roboamus, cupiens motus sopire militiâ, quos expediret prudentiâ. Unde filij Israël, simulato recessu in propria, die craftino in ipsa Sichern super decem tribus Regem constituerunt Jeroboam, à quo & ex quo regnum Israël, usque in Babyloniam captivitatem. 3. Reg. 12. à 19. Joseph. 8. Antiq. cap. 3. Juda quidem (ait) ac Benjamin tribus communibus suffragijs Regem Roboam eligunt: reliqua verò multitudo ex illo die alienata à progemie Davidis, Jeroboamo imperium detulit.

Jechonias exaltatur ab Evilmerodach, & quibus honoribus?

Reges vincit à Nabucho solvit Evilmerodach.

Jechonias fit præfatus Aulæ Regis Babylonis.

4 Ab hac Roboami stultitia transactis, 413. annis, qui ab anno 18. ætatis usque in 55. tot digna & indigna sub Nabucho Magno passus Jechonias, sine libertate, & multis annis in vinculis; hac die ingrediente in regnum Babylonicum Evilmerodach (qui die 25. concessit fractis vinculis libertatem) contulit exaltationem. 4. Reg. 25. 27. Amicè illum allocutus est Rex, extumque vestes sordidas induit decoris veste, thronum indulsit, & super alios Reges, nimirum Tyri, Ammon, Moab, Seir, Cedar & Elam, de quibus Jerem. 49. quos quidem vel secum habuit pompæ fastusque ostentatione Nabuchus; vel ut cogitat Sanctius hic n. 22. in carcere sicut habuit Jechoniam: verum Evilmerodach cunctos è vinculis eduxit conferens libertatem, auctoritateque regiam, ita ut Babylone in ampliorem Imperij Principis majestatis expressionem, thronos haberent, id est, sedem in palatio; sed Jechoniam ita extulit, quod sedem præstantiorem in aula constituisset. Hoc est, quod v. 32. dicitur: Posuit thronum ejus super thronos Regum, qui erant post se in Babylone. Q. d. Erat primus à Rege. A Benjamin in Itinerar. pag. 72. dicitur, Jechoniam recessisse in Cobar, ubi floruerat Ezechiel, ejusque sepulchrum & crexisse & ornasse. Adi 10. Marr. n. 10. modo Itinerar. pag. 72.

5 Ut magis præstaret ex contracta familiaritate gratia, Regis amici fit individuus conviva, quin oblivisceretur Evilmerodach providere familiæ atque amici domus: igitur signavit unde quotidianus victus universis abundè ministraretur. Hiero-

solymorum Regem (infit Joseph. 10. Antiq. cap. 12.) Abilamarodachus è vinculis dimisit, & inter necessarios amicos habuit multis muneribus donatum, & apud Babylonem Regiæ sue præfectum. Hujusmodi exaltatio nimis celebrata fuit ab Hebræis captivis, quapropter extunc ab illis vocatus fuit Neri. Evilmerodach educum Joachim de carcere in honore habuit, eumque populus Neri cognominavit; quod lucerna David, qua timebatur extincta, illuxerit; & mizmor (id est, psalmus) 88. editus est ad gratiarum actionem, atque consolationem gentis, & celeberrimam missionem Messie. Mox liberato Neri, datus est à Deo filius Meszebel, cognomento Salathiel, qui anno 17. ante solutionem captivitatis genuit Barachiam, qui anno 17. soluta captivitatis, Dux fuit populi, & ab eo ducatu dictus est Zorobabel. Ita Philo in Breviar. de Temporib. lib. 2. & Adrichom. in Chronic. Ann. 3400. Sicut modò dictus Psalmus, Misericordias Domini, &c. ita ubi Jechonias victus anno 31. transmigrationis (dum egressus contra Ægyptum, Nabuchus, uti diximus, 27. Januar. n. 4.) usque in 37. quo à filio honoratus, totis illis sex annis, quibus injustè in carceribus; decantatus est Psalm. 87. Domine Deus salutis meæ, &c. Annus Viterb. in loc. cit. Philon. Illicò ac exaltatus fuit Jechonias, reliquique Reges ab Evilmerodach libertate, præfcoque honore donati; quia ille relictus in latumijs ac in vinculis geminâ cæcitate, Sedecias præmoerore obiit. Ab eo temporis articulo interij: Seder-Olam, cap. 8. Vide 17. Decembr. num. 7.

Extunc vocatus ab Hebræis Neri, & quare?

Mors Sedecias.

Alcimus de modo vadit ad Regem.

6 Alcimus, qui nisi morte Machabæi vivere nequibat, videns (ut relatum die 5. n. 5.) extra Jerusalem exire tutò non valere, quippe viribus impar; decrevit post stragem in suos à Juda factam, confugere ad auxilia, & protectionem Regis Demetrii, qui illum pridem summum Pontificem constituerat; ut in collato munere persistere posset. Profectus igitur secretò Antiochiam, inflammabat Regis pectus adversus Machabæum, exponens plurimas ab eo passas injurias & ludibria: pluraque passurum, nisi maturè illuc missò exercitu, vir audax & facinorosus pœnas debitas lueret. Nam quamdiu superest Judas (ait) impossibile est, pacem esse negotijs. Raclin. ex 1. Mach. 7. à 25. & lib. 2. cap. 14. à 10. & Joseph. 12. Antiq. cap. 16.

7 Quò non perveniet malignitas, & in iram provocata majestas? Demetrius statim Nicanorem, Præfectum elephantorum misit in Judæam, qui unus erat ex Principibus suis nobilioribus, sociusque è Roma fugam ad

Nicanor venit in Judæam.

ad regnum, ut alibi diximus ex Josepho, d. cap. 17. cui præcepit Demetrius, ut Machabæum caperet, socios dispergeret, & Alcimum maximi templi summum Sacerdotem constitueret. Quare cum magno exercitu, comite Alcimo venit Nicanor in Jerusalem, ut jussu Demetrii opere compleret; cujus copijs in Judæa ex impijs & factiosis aggregata est valida manus. Machabæus cum suis, audito Nicanoris adventu confugit ad Dominum, pulvere conspersus caput: interinque misit in Castrum Deslau, fratrem suum Simonem, ut exploraret, quid ab hoste ita potente ageretur. Ibid. quo supra. Vide 29. diem, n. 5.

Christi gesta.

Sacra Martii.

8 Christi ann. 33. cum iret in Jerusalem, multa differuit ad ejus sequelem & mundi fugam: & ad eum multi publicani & peccatores accesserunt; de quorum convictu Judæi scandalizati sunt: tuncque Christus expotuit eis parabolam dracinae & ovis perditæ: etiam discipulis parabolam villici: Pharisaïs, non esse licitum repudium excepta fornicatione femine, quia non licet separare, quos Deus conjunxit. Turbis parabolam vel historiam epulonis & Lazari, Castelli. Plura alia signantur ab Alva & Calixt. Placentin. sed libenter.

9 Romæ dies festivus propter Equiria. K. Rom. Gyrard. Reusnerus, & Rosin. De his Fest. Pomp. lib. 6. n. 35. Equiria, ludi, quos Pomulus Marti instituit per equorum cursum; qui in Campo Martio exercebantur. Nonnulli arbitrati sunt, Equiria dicta à pugna equitum Aruntis Tarquinij, & Junij Bruti, qui mutuis vulneribus victi ac victores ibi occubuerunt; de quo postredie, n. 13. & Plutarch. in Poplicol. Sed falluntur: ejusmodi festa fuerunt instituta à Romulo. Equiria (ait M. Varro, 4. de Lingua Latin.) ab equorum cursu, eo enim die currunt in Campo Martio. Romuli propositum certaminis fuit exercitium; ut Romani in articulis, præliisque conflictu discerent ex ludicris, ad fugam & adortum modos, instructis equis, exquisita peritia utilissimæ artis; quod pluribus nationibus dabatur gloriæ, eo quod ibi sedebat virtus volitantis fortunæ: siccinè inter Græcos, Indos & Persas, maximi ducebatur honoris. Homer. 8. Odys. à v. 104. Athen. 14. n. 12. & Lucian. de Saltation. Cum exercere præludia artis castrensium cogeret; ut Princeps artem concinnibus disceret tubis: & histrionicis gestibus delectabatur. Ammian. Marcellin. lib. 16. & 18. & Fest. lib. 2. n. 4. Belli crepam (inquit) saltationem dicebant, quando eum armis saltabant: quod à Romulo institutum est; Tom. I. Ephem.

ne simile pateremur, quod fecerat ipse, quum à ludis, Sabinorum virgines rapuit. Hæc dicebantur Equiria priora. Videtis dicta 29. Januar. à Equirijs posterioribus, 14. Martij, n. 18.

Equiria priora.

10 Ne sine aliqua superstitione inter Ethnicos vel ludicra fierent; à Romulo Equiria instituta dicuntur in honorem Martis, in prælijs equitis, quia mensis ei dicatus, nimirum, Martius; in proximo erat: cui ita certamen placebat uti truci, bellicoso; quòd ad solemne spectaculum avidè descenderet è coelo. Canit Ovid. 2. Fastor. à v. 867.

Mars in ea descendebat è coelo.

Jamque duæ restant noctes de mense secundo, Marsque citos junctis curribus urget equos. Ex vero positum permansit Equiria nomen, Quæ Deus in Campo perspicit ipse suo, Jure venis Gradive: locum tua tempora possunt;

Ovid.

Signatusque tuo nomine mensis adest. Constantius hic exponit: Jure ad Equiria descendis è coelo, & ades ludis, qui tibi à Romanis celebrantur; cum & adesse te oporteat mensi, qui à te nomen accepit, & nunc est Februario successurus. In Campo Martio Equiria celebrantur, in quo post aula Tarquinij Superbi; quæ à populo oppresso in ejus expulsiōne, solo æquata, totusque situs ritè à Pontificibus in honorem Romuli Marti dicatus; ut in Poplicol. refert Plutarch.

Aula Tarquinij di-rina.

11 Etiam hic dies Romanis fastus, quia ann. V. C. 434. per L. Papyrium deletum dedecus quod Romani anno antecedenti contraxerant. Ad Furcas Caudinas per Samnites gravem cladem acceperant cum turpissima ignominia conjunctam. Hos itaque cum duobus Cos. T. Veturio, & Spurio Posthumio, Samnitium imperator Pontius traxit in fatalem insidiarum angiportum, ubi nullum effugium prope vicum Caudium. Illo in articulo Herennium patrem suum consuluit Pontius, quid factò opus esset? Cui respondit: Aut omnes uti hostes neci tradendos; aut incolumes dimittendos, uti amicos. Neutrum fecit filius, sed omnes exarmatos & feminudos in probrum sub jugum misit, confectum tribus lanceis, seu hastis, quarum una duobus superposita instar portæ; per quam transire Romani coacti. Hanc conditionem estò iniquam, ac insolentiâ decretam, legatus exercitus L. Lentulus admittendam putavit; ut servaret exercitum qui possit armis ab hostibus evertere in præsens concessum triumphum. Pleni dedecore redierunt Romani illæli, primò Capuam, deinde Urbein, sed la-

Dedecus Roma omnium in furcis Caudinis.

Quid furca militaris, seu jugum?